

over. Ja, der ere vi lige akkurat ved Kernen i den hele Sag. Bevillingsretten er fyldestgjort i det Øjeblik, vi have vedtaget Finansloven og sagt: Her ere de 6 Konti med tilhørende Underkonti, der ere de $2\frac{1}{4}$ Million Kroner til de Foranstaltninger, der ere beskrevne i Konti og Underkonti, brug dem til sidste Øre. Men nu er det, den højtærede Minister gerne vil lade denne Opfordring til at spare gaa ind ved Hjælp af denne Anmærkning. I det Øjeblik nemlig et enkelt Formaal kan fyldestgøres ved færre Penge end bevilget paa Kontoen, ville de, der have dermed at gøre, blive mere tilbøjelige til at spare overfor Udsigten til næste Gang at kunne staa for Tur til at faa en Haandsrækning fra en anden Konto. Men, som jeg tidligere har sagt, skulde det vise sig, at der derved foregaar en Forskydning i en Retning, som Tinget ikke kan billige, have vi det til enhver Tid i vor Magt at standse denne Forskydning. Som Forholdet nu er, ere disse Konti temmelig stereotype, de gaa igen med deres Beløb Aar efter Aar. Men skulde det ske — jeg tror ikke, det vil ske i synderlig Grad —, at der kom en Bevægelse, en Forskydning, som ikke tiltalte Bevillingsmagten, blev denne vor Bevillingsmagt netop effektiv overfor denne Kreds af Bevillinger, idet vi da kunde gribe ind og standse den Forskydning, der ikke tiltalte os. Faa vi ikke denne Anmærkning, blive disse Konti staaende lige saa stereotype, som de have staaet gennem en Aarrække, derom er der ingen Tvivl. Hvorledes man end ser paa Sagen, maa det indrømmes, at hverken bevillingsretligt eller finansielt kan denne Anmærkning blive til Fortræd.

Fra Statsregnskaberne have vi Erfaring for, hvorledes den store Anmærkning paa § 23 er bleven brugt, og hvorledes Anmærkningen paa § 22 K. og L. er bleven brugt, og der ligger i denne hidtidige Brug intet som helst afskrækkende lige overfor den Anmærkning, som foreslaas her paa § 22. Anmærkningen paa § 23 er, som jeg før sagde, kommen ind i den senere Tid. Den er kommen ind, medens det ærede Medlem for Ringsted var Ordfører, uden at han, saa vidt jeg erindrer, har sagt noget om den. Den kom ind, om jeg saa maa sige, under Førstehaandsledelse af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), idet han som Referent i Finansudvalget paa første Haand havde med denne Sag at gøre. Som ærede Medlemmer vide, deles Finanslovsforslaget i 7 Afsnit inde i Finansudvalget, og 2 og 2 Medlemmer referere hver

sit Afsnit. Det laa til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds at referere Marineministeriets Paragraffer det Aar, da Anmærkningen var fremkommen, men han fandt ingen Anledning til at standse ved den. Den er ikke en Gang noteret til Protokollen, hvilket er den simpleste Form for Anholdelse, vi have i Finansudvalget. Altsaa den Gang gik man hen over den Anmærkning som noget naturligt og lige til, og saa skulde vi pludselig mene, at det at gøre noget tilsvarende paa § 22 skulde være en Krænkelse af vor Bevillingsret? Det komme de Herrer ikke igennem med.

Saa indvendes der mod Anmærkningen, at naar den først er kommen ind, blive vi ikke af med den igen. Jo, hvis vi efter 3 Aars Forløb finde, at vi ikke have den Glæde og Nytte af den, som vi havde ønsket, kan Anmærkningen forsvinde, og saa forsvinder den af sig selv, naar dette Ting da ikke vil det modsatte. Men ganske vist, de Herrer, der ønske det nuværende Ministerium fjernet snarest muligt, der ønske det fjernet hellere i Dag end i Morgen, have ingen som helst Anledning til at indføre denne Anmærkning paa Prøve i 3 Aar. Men saa sig det, som det er. Sig: Vi ville ikke give det nuværende Ministerium den Tillidserklæring, som ligger i Vedtagelse af Anmærkningen, vi ville ikke være med til at give Chefen for Ministeriet den Anmærkning, han ønsker at prøve i 3 Aar, fordi vi helst se dette Ministerium fjernet, inden Aaret er omme. Saa ere vi paa det rene med Situationen, saa sige de Herrer, hvad de mene, og Ærlighed er jo den bedste Politik, som det ærede Medlem for Middelfart (Slengerik) holder af at sige. (*Zahle*: Det er vel ingen Spydighed?) Nej, det er ingen Spydighed, det er en Opfordring til positivt at sige, hvad man vil, thi man kan ogsaa være uærlig ved at tie stille. Hver den, der ønsker Ministeriet fjernet snarest muligt, stemmer mod Anmærkningen, og hver den, som tror, at den højtærede Konseilspræsident og Forsvarsminister vil misbruge Anmærkningen ved at spare paa nogle Konti i et Omfang, som er utilladeligt og uforeneligt med Bevillingernes Formaal, og anvende det bespærede til Ting som Københavns Landbefæstning eller andet, vi ikke synes om, han stemmer ogsaa imod. Men naar man ikke har en af de to Grunde for sin Stilling til Anmærkningen, enten et Ønske om, at Ministeriet fjernes, eller en Mistanke om, at Anmærkningen vil blive brugt paa en Maade, som dette Ting ikke kan føle sig tilfredsstillet ved, begriber jeg